

БАРЕМ НАУТРО

ВИОЛЕТА БОЈКОВСКА

Изданието е финансиски
подржано од Министерството за
култура на Република Македонија

БИБЛИОТЕКА – НАШЕ МААЛО

Главен уредник
Филип Димевски

Уредник на едицијата
Андреј Јованчевски

Наслов на оригиналот
Виолета Бојковска, БАРЕМ НАУТРО

© Виолета Бојковска, 2019
© Бегемот, 2019

Лектура
Ирена Ралева

Јазична редакција
Андреј Јованчевски

Компјутерска обработка
Бегемот

Графичко уредување
Наталија Лукомска

© Сите права на изданието ги има – БЕГЕМОТ ДООЕЛ.
Забрането е копирање, множување и објавување на
делови или на целото издание во печатени или елек-
тронски медиуми без писмено одобрение од издавачот.

БАРЕМ НАУТРО

ВИОЛЕТА БОЈКОВСКА

Скопје, 2019

СОДРЖИНА

КОРАНГАЛ	7
СОНЦЕ	12
ЉУБОВ НА КЕК	16
СПЕКУЛО	26
БЕЛА	36
МИТОЛОГИЈАТА НА ТИ	46
КРАДЕЦ	50
БАМБУС НА НЕВЕРСТВОТО	56
СИДАР	60
ДОМА	63
ЛЕГЕНДА ЗА ЛУДИЛОТО	68

КОРАНГАЛ

Корангал е едно од оние места на кои старите луѓе доаѓаат за да умрат. Не е обогатено со некоја прекрасна, мистична аура на сигурност или верба. Едноставно, си постои во својата голема мрачна долина како комплекс од неколку речиси распаднати хотели, преполни со старци и тела во сите големини. Хотелите се слика и прилика на нивните станари и окупатори, троми и бесконечно непотребни. Можеби затоа сите, кога се решаваа на тој грозоморен чекор наречен смрт, доаѓаа овде. Не поради чудотворната нега што го олеснува патот кон тој друг свет, напротив, персоналот понекогаш беше полош од оние за кои требаше да се грижи, туку поради осаменоста, распрснувањето на прекрасната илузија дека човештвото и светот се хумани, загрижени или барем солидарни. Секако, не беа сите станари

луспи од луѓе, некои беа вистински карактери, излезени од најхеројски приказни, полни со нежни емоции и фанфари, но кој да им верува кога никој вистински не е заинтересиран да ги слуша.

Кога стигнав во Корангал, за првпат во животот почувствував мир, оној тап, празен спокој што те тера да спиеш затоа што си очајно изморен. Овде, во оваа дупка што собира сè и сешто и секого, таа состојба на презирање што те помирува беше константна.

Мојата малечка, просечна приказна не беше ништо поразлична од онаа на сите околу мене, па престанав да ја раскажувам една седмица откако стигнав. Овде, хотелот има полиса во која не е дозволено да се земе смртоносна доза апчиња сè додека не помине првиот месец од договорот. Пред да дојдам, мислев дека тоа е така затоа што ти бараат да платиш само за еден месец – некаде во договорот стои дека престојот треба да ти заврши по горенаведениот период, а сепак, не ми беше јасно зошто им е толку битно да не ти ги земат парите без причина. Можеби Законот за потрошувачи диктираше така или некоја друга правна норма што не ти дозволува ниту да умреш во посакуваното време. Но, така е како што е, и тоа е единствено битно, сè дури ти даваат да умреш.

Нормално, без да се разбереме погрешно, не сите што доаѓаат во Корангал се неповратно болни, напротив, може да се видат и прекрасни примероци на тела во нивните млади години, иако навистина ретки; сепак, беше место наметнато за старци. Палета од бои во очите, носовите, лицата и облеката, дури и во коските, но, бидејќи сите ја имаат истата заедничка желба да умрат, престануваш да ги разликуваш по извесно време досадување. Овде времето не се движи како во нормалниот свет полн со автомобили и авиони, туку трча, претрчува и во еден момент застанува за да те залаже дека си дошол до крајот за повторно да тргне. И тоа го учиш брзо, затоа што во реалноста немаш време за губење. Храната е просечна, никој не се труди да им го разубави животот на оние што не сакаат да живеат, па на моменти размислуваат дека намерно готват без сол за да нè мотивираат да се убиеме побрзо, но таа теорија ми пропадна штом се сетив дека не е поминат првиот месец. Изгледа вкусовите отапуваат како и сè останато штом ќе почнеш неповратно да старееш.

Додека седев крај прозорецот и го гледав црнилото над падината, сретнав една девојка, не, не претерувам, беше девојка, само што наполнила триесет години, зборуваше за некоја војна и за тоа како ја изгубила едната рака, но

не можев да се солидаризирам, јас веќе одам-на бев неспособен да одам, и пред да помислите дека таа дијагноза се должи на староста, ќе ве демантирам, беше резултат на психолошка траума на која никогаш не можев да се сетам. Како и да е, девојката беше убаво, мило суштество, толку напатено, што очите ѝ беа црни вдлабнатини и ме потсетуваа на глетката од прозорецот, само затоа и ја спомнувам сега, заради споредба со долината. Зборувавше извесно време сама со себе, а мислеше дека зборува со мене, и потоа си замина така како што дојде, тивко и гласно во исто време.

Во Корангал не се гледа благонаклонето на комуникацијата меѓу гостите, крајно, не беше тоа обичен хотел во кој луѓето доаѓаат да се дружат и да имаат секс кога се пијани. Кога им соопштив на оние малку пријатели што ми беа останале дека ќе дојдам овде, беа пресреќни за мене, иако не изгледаа така. Додека ме молеа да размислам, можев да им видам во очите дека ѝ се радуваат или на мојата храброст во одлуката или на моето конечно отсуство. Тој заклучок од средбата со нив само ме охрабри да дојдам и да побарам соба со каков-таков поглед, за да имам во што да гледам кога ќе дојде време.

Јас отсекогаш сум бил обичен човек, никогаш спектакуларен во ниту едно поле од жи-

вотот, па затоа уживав со сладострастие во овој мој конечен крај, малку поневообичаен од крајот на останатите. Затоа што, за разлика од нив, го одбрав местото и последниот поглед, бев во ултимативна контрола, а тоа вреди многу повеќе од еден месец во руиниран хотел во долина со либерални правила.

Сепак, да не се лажеме, Корангал е посебен, многу попосебен од останатите. Овде важи едно старо, исконско правило: штом земеш соба во хотелите во Корангал, никогаш нема да си заминеш. Имаат изградено и посебни простории за урните, што ги викаат гробишта, за нас, старците, кои умираме овде, во овие меки, топли, симитски кревети.